

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדָּשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מִנְקֻד

תְּקוּנֵי הַזֵּהָר

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יִדוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מִחוּלֵק ל- תַּתק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרִכִּים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כֹּרַךְ כ"ה - חֲלָק א'

קוֹנְטֵרְס 721

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֻּלָּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעֵל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תִּשְׁע"א לַפ"ק - בַּעֲיַה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

כט.

רבינו הקדוש מסאטמאר זי"ע

**אם החתם סופר אמר כן בימינו אנן מה נענין אבתריה
– על ידי התמורה הגדולה אין עצה אחרת רק לזכות
אל הגאולה**

ובכמו שכתב החתם סופר זלה"ה לפרש הכתוב מגינינו ראה אלוקים
והבט פני משיחיד, שהקדוש ברוך הוא יראה מי המה המגינים
על ישראל ויתראה שאין לנו עצה אחרת אלא הבטת פני משיח צדקינו,
ואמר זה החתם סופר זלה"ה בדורו, ואנן מה נענין אבתריה בירידה
הנוראה שאין לה דמיון וערך לדור שלפנינו, ובפרט בהתמורה הנוראה
שקרה בזמנינו שהגענו בעוונותינו הרבים לדור שכולו חייב כאשר
התנבאו חכמינו זכרונם לברכה, וזה על הגאולה ועל התמורה שבדור של
התמורה נזכה לגאולה כי אין לנו עצה אחרת, והוא רחום יכפר עוון ולא
ישחית וישלח לנו את אליהו זכור לטוב להשפיע דעת על ישראל להשיב
לב אבות על בנים ולב בנים על אבותם, ונזכה לגאולה שלימה ואמיתית
ולראות בנחמת ציון וירושלים, ובישועת כל ישראל ושמחתן על ידי דוד
משיח צדקינו, במהרה בימינו, אמן.

קונטרס על הגאולה ועל התמורה דף קפ"ז

5

**משה רבינו עליו השלום צפה תכלית השפלות של
דורות האחרונים עם מלכיהם בראשיהם ונתיירא**

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארירי מי וישנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

מאוד – הקדוש ברוך הוא נחמו שאדרבה על ידי זה יצמח ישועה גדולה

והנה מקום יש בראש לומר שכשראה משה רבינו עליו השלום דורות האחרונים איך שהגיעו לתכלית השפלות בביטול תורה ותפלה ופרנס שלהם גם כן לפי הדור ואין נביא ומוכיח על פשעם וחטאתם ולהלהיב את לבם לאביהם שבשמים, ועל ידי זה מגושמים המה בתכלית הגשמיות על כן נרתע משה רבינו עליו השלום לאחוריו והיה מצטער מאוד על המראה הזה, אמנם אחר כך נתיישב לבו והיה למנחם ולמשיב נפשו, שאדרבה מזה יהיה קידוש השם יתברך שיתגלה שמו יתברך עלינו ויצמח ישועה גדולה לישראל, כי על ידי שאומה הישראלית חהם בתכלית השפלות ובמעלה התחתונה, נעשה דוגמת השבירות הכלים הידועים כנ"ל, ואם כן אחר כך יתחדש כנשר נעוריהם ויזכו אחר כך לעולם החדש חיי נצחית (ועיין בספר ישמח משה בפתחה לספר בראשית מה שאמר שם לפ' הפ' נפלה ולא תוסיף קום בתולת ישראל) וזהו היה כוונת משה רבינו עליו השלום בענין שבירת הלוחות לעיני כל ישראל, רצה לומר כיוון שאנשי דורות האחרונים בראותם בימיהם איך שהגיעו לתכלית השפלות עם מנהיגיהם ומנהלם גם כן לפי דורם ואם כן ייראו לנפשם ויחשבו בלבם שחם ושלום נתחייבו שונאי ישראל כליה על כן הראה להם משה רבינו עליו השלום שבירת הלוחות לעיניהם דייקא שלא יפחדו כי אדרבה על ידי השבירת הכלים יצמח ישועה גדולה וקידש שמו יתברך עלינו שיתחדש עולם חדש ותיקון כל פגם בחיי נצחית.

קדושת יום טוב פרישת ברכה

וְאֶתְקַרְיָאת י' י' בְּתַלְתּ יוֹדִי"ן, י' עֲלָאָה
אִיהִי עַל רִישָׁא דָא, דְּאִיהִי כְּתָר
עֲלִיזִין עַל כָּל עֲלָאִין, וְלִכְתָּר נְחִיתת בְּאַמְצֵיתָא
וְנִטְלָא מִתְמָן (בְּעִמּוּדָא דְאַמְצֵיתָא) (ג"א
בְּאַמְצֵט), וְלִכְתָּר נְחִיתת לְתַתָּא בְּאַתְרָהּא י' דְּאִיהִי
לְתַתָּא מִן א.

קָם עוֹלִימָא כְּתָר טוֹלָא, אָמַר רַבִּי רַבִּי הָא
טְפָה קָא נְחִיתָא, טוֹל קֶשֶׁת בִּידָךְ, דְּאִיהִי
כְּגוּוֹנָא דְאַצְבָּעָא וְעוֹקָא בֵּיהּ, טוֹל לִיָּה וְדִרְךָ
(כ"א וְוִקָה) לִיָּה לְגַבָּה, דְקַבִּילת לָהּ עֲלִיָּה, דְהָא
כַּד סְלִיקת מִתְתָּא לְעִילָא עַל רִישָׁא דָאָת ו',
אִיהִי פְרוּמְחָא ו', אֶתְאַרְכַּת בֵּיהּ כְּשִׁרְבִיטָא
דְכַכְבָּא, וְכַד סְלִיקת לְעִילָא שְׂרִיא עֲלָהּ י'
וְאֶתְעֵבִידת ז', וְדָאִי תִגָּא עַל רִישָׁא דְסִפְר תוֹרָה,
כִּינּוּן דְנְחִיתת, צְרִיף לְמִדְרֻף קֶשֶׁת לְגַבָּה דְאִיהִי
צְדִיק, וּמְנִיָּה נְחִיתת וְאִזְדְּרִיקת בְּאַתְרָהּא.

וְחֶרְבָא דְאִיהִי (דְהָא) טְפָה אִיהִי חֲתִיכַת לָהּ
לְתַלְת טְפִין, בְּגִין דְאִזִּילת סְגוּלְתָּא,
כַּד נְחִיתת עֲלָהּ הָוָה י', וְלִכְתָּר חֲתִיכַת לָהּ
לְתַלְת, לְמַהוּי תִגָּא וְעֵטְרָה בְּרִישָׁא דְתַלְת
אַבְהִין, דְתַהֲא כְתָר תוֹרָה וְכְתָר כְּהוֹנָה וְכְתָר
מַלְכוּת, וְדָא רְזָא דְ **ש** תַלְת תִּגִּין עֲלָהּ.

דְרִישָׁא דְחֶרְבָא אִיהִי י', גּוּפָא דְחֶרְבָא ו',
תְרִין פִּיפִיּוֹת דִּילָהּ ה"ה, נְרַתְקָא דִילָהּ
אֲדַנ"י, (וְחֶרְבָא יְהו"ה), וְכַד אִיהִי יְהו"ה בַּר
מִשְׁכִּינְתִּיהּ, אִיהִי דִין דְחֲתִיף מִכָּל סְטְרָא, כַּד
עָאֵל בְּנֶרְתְקָה אֶתְעֵבִיד רַחֲמֵי וְלָא חֲתִיף דִּינִין,
וְרְזָא דְחֶרְבָא בְּנֶרְתְקָה, יֵאֵהֲדוּנָה"י הָכִי וְדָאִי.
וְכּוּמְנָא דִּיהו"ה בַּר מִשְׁכִּינְתִּיהּ, אֶתְמַר
בֵּיהּ (דְבוּרִים דְכג) כִּי יְהו"ה אֱלֹהֵי"ךְ אֵשׁ
אֶכְלָה הוּא, דְנִטְלִיל מִגְבוּרָה לְאוּקְדָא עֲלִמָּא,
י' אֶתְעֵבִיד גַּחְלַת, ו' שְׁלֵהוּבָא גַּחְלַת, ה' ה'

וְנִקְרָאת י' י' בְּשֵׁלֶשׁ יוֹדִי"ן, י'
עֲלִיזָנָה הִיא עַל רִאשׁ הָא, שְׁהִיא
כְּתָר עֲלִיזִין עַל כָּל הָעֲלִיזִים,
וְאַחַר כֶּף יוֹרְדַת בְּאַמְצֵע, וְנוֹסַעַת
מִשָּׁם (בְּעִמּוּד הָאֲמִצְעִי) (בְּאַמְצֵע), וְאַחַר
כֶּף יוֹרְדַת לְמִטָּה בְּמִקוּמָה י'
שְׁהִיא לְמִטָּה מִן א.

קָם עֲלָם מֵאַחַר הַצֵּל, וְאַמַּר: רַבִּי
רַבִּי, הֲרִי טְפָה יוֹדָה, טַל קֶשֶׁת
בְּיָדְךָ, שְׁהוּא כְמוֹ הָאֲצְבָּע וְטַבַּעַת
בָּהּ, טַל אוֹתָהּ וְדִרְךָ (וְוִקָה) אוֹתָהּ
אֵלֶיָּה, שְׁקַבְּלָה אוֹתָהּ עֲלֵי, שְׁהֲרִי
כְּשֵׁעוּלָה מִמִּטָּה לְמַעְלָה עַל רִאשׁ
הָאוֹת ו', הוּא כְמוֹ רִמַּח ו',
הַתְּאַרְכָּה בּוֹ כְמוֹ שְׂרָבִיט שֶׁל
הַכּוֹכַב, וְכְשֵׁעוּלָה לְמַעְלָה, שׁוֹרָה
עֲלֶיָּה י' וְנַעֲשִׂית ז', וְדָאִי כְּתָר עַל
רִאשׁ סִפְר הַתּוֹרָה. כִּינּוּן שְׁיּוֹרְדַת,
צְרִיף לְדִרְךָ קֶשֶׁת אֵלֶיָּה, שְׁהוּא
צְדִיק, וּמְנִיָּה יוֹרְדַת וְנִנְרַקַת
לְמִקוּמָה.

וְחֶרְבַּ שְׁהִיא שֶׁל הַטְּפָה (הוּא),
הִיא חוֹתְכַת אוֹתָהּ לְשֵׁלֶשׁ טְפוֹת,
בְּגַלְל שְׁהוֹלְכַת סְגוּלְתָּא,
שְׁכְּשִׁיּוֹרְדַת עֲלֶיָּה הִיא י', וְאַחַר
כֶּף חוֹתְכַת אוֹתָהּ לְשֵׁלֶשׁ, לְהִיּוֹת
כְּתָר וְעֵטְרָה בְּרִאשׁ שְׁלִשַׁת
הָאַבוֹת, שְׁתַּהֲיָה כְּתָר תוֹרָה וְכְתָר
כְּהוֹנָה וְכְתָר מַלְכוּת, וְזֶה הַסּוּד שֶׁל
ש שְׁלִשָּׁה תִּגִּים עֲלֶיָּה.

שְׂרִאשׁ הַחֶרֶב הִיא י', גּוּף הַחֶרֶב
ו', שְׁתֵּי פִיפִיּוֹת שְׁלָהּ ה"ה,
הַנְּרַתִּיק שְׁלָהּ אֲדַנ"י, (וְחֶרְבָּהּ יְהו"ה),
וְכִשְׁהִיא יְהו"ה חוּץ מִשְׁכִּינְתוֹ,
הִיא דִין שְׁחוּתָּהּ מִכָּל צַד, כְּשִׁנְכַּנְס
בְּנֶרְתִּיק נַעֲשֶׂה רַחֲמִים, וְלֹא חוֹתְךָ
דִּינִים, וְסוּד הַחֶרֶב בְּנֶרְתִּיקָה -
יֵאֵהֲדוּנָה"י כֶּף וְדָאִי.

וְכּוּמְנָ שְׁהו"ה מְחוּץ לְשְׁכִינְתוֹ,
נֹאמַר בּוֹ כִּי יְהו"ה אֱלֹהֵי"ךְ אֵשׁ
אֶכְלָה הוּא, שְׁנוֹטֵל מִגְבוּרָה
לְשִׁרְף אֶת הָעוֹלָם. י' נַעֲשֶׂה
גַּחְלַת, ו' שְׁלֵהַבַת גַּחְלַת, ה' ה'

האחד חמשה גונים, השני חמשה אורות שמאירים בהם, ובזמן שה' עליונה הסתלקה מה' תחתונה, היא אומרת אל תראוני שאני שחרחרת, ובזמן שהיא מאירה בגוניה, ואמר בה וראיתיה לזכור ברית עולם. קמו תנאים ואמרו: רבי רבי, פמה תקיף הקלע שלך, שהעלית אותה עד אין סוף, והורדת אותה עד אין תכלית.

פתח כמו מקדם ואמר: שמעו הרים את ריב יהו"ה. אמר להם: אבות אבות, הרים גדולים, שמעו, שהאבן הזאת שנגזרה מההרים הללו שלכם, שהיא כתר בראש כלם, והאיתנים, שהיא כתר על כלם, היא מעלה ריב עליכם בשביל בעלה, שהיא מעטן נסתר פסלע, עד שיבא בעלה לא נותן מימיה, שהרי הלשונות הם כמו פטישים שמכים באותו סלע, ואין אחד מהם שמוציא מפנה נביעה פרט לבעלה שיודע למשך אותה.

פתח רבי שמעון ואמר: אשרי הוא מי שמתפלל ויודע להעלות רצונו למעלה, שהרי פיו מוציא שמות, ואצבעותיו כותבות סודות, וכשעולים השמות מפיו, פמה עופות פותחים בפניהם למעלה לקבל אותן, וכמה חיות של המרכבה, כלם מזדמנים אליהם בכדי לטל אותם, כל שכן אם שכינה שורה בתפלתו ומתעלה לקדוש ברוך הוא, וסוד הדבר - אם תשכבון בין שפתים, אל תקרי אם אלא אם, אשרי הוא מי שמעלה אותה בתפלתו שמתפלל בשפתיו, למעלה אל בעלה.

בתפלת השחרית עולה בשם שנקרא א"ל, הא"ל הגדול ודאי בתפלת המנחה עולה בשם

חד חמש גוונין, תניינא חמש נהורין דנהרין בהון, ובזמנא דה' עלאה אסתלקת מה' תתאה, איהי אמרה (שיר א ו) אל תראוני שאני שחרחרת, ובזמנא דאיהי נהרא בגוונהא, אתמר בה (בראשית ט טז) וראיתיה לזכור ברית עולם, קמו תנאים ואמרו: דלעילא, ואמרו רבי רבי פמה תקיפא קירטא דילך, די סליקת לה עד אין סוף, ונחיתת לה עד אין תכלית.

פתח כמלקדמין ואמר, שמעו הרים את ריב יהו"ה (מכה ו ב). אמר לון אבהן אבהן טורין רברבין, שמעו, דהאי אבן דאתגזרת מאלין טורין דלכון, דאיהי פתרא ברישא דכלהו, והאיתנים דאיהי פתרא על פלהו, איהי סליקת ריב עליוכו, בגין בעלה, דאיהי מבועא סתימא פסלע, עד דייתי בעלה לא יקבא מימוי, דהא לישנין אינון פפטישין דמתאן בההוא סלע, ולית חד מנייהו דאפיק מינה נביעו, בר מבעלה דידע לאמשכא לה. פתח רבי שמעון ואמר, זכאה איהו מאן דמצלי וידע לסלקא רעותיה לעילא, דהא פומוי אפיק שמעון, ואצבעוי כתבין רזין, וכד סלקין שמעון (דף מה ע"א) מפומוי, פמה עופין פתחין גדפייהו לעילא לקבלא לון, וכמה חיוון דמרפכתא, פלהו מזדמנין לגבייהו לנטלא לון, כל שפן אם שכינתא שריא בצלותיה, ואסתלקת לקודשא בריך הוא, ורזא דמלה אם תשכבון בין שפתים, (תהלים סח יד). אל תקרי אם אלא אם, זכאה איהו מאן דסליק לה בצלותיה דמצלי בשפוי, לעילא לגבי בעלה.

בצלותא דשחרית סלקא בשמא דאתקרי א"ל, הא"ל הגדול ודאי, בצלותא דמנחה סליקת בשמא דאתקרי אלהים,

שְׁנֵקְרָא אֱלֹהִי"ם. בְּתַפְלַת עֲרַבִית
עוֹלָה בְּשֵׁם שְׁנֵקְרָא יְהו"ה, וְסוּד
הַדְּבַר - א"ל אֱלֹהִי"ם יְהו"ה דְּבַר
וַיִּקְרָא אֶרֶץ.

וְאָמְרוּ בְּעֵלֵי הַמְּשֻׁנָּה, שְׁצָרִיף
אָדָם בְּתַפְלָתוֹ לְשָׁהוֹת שְׁעָה אַחַת
קָדָם שְׁמַתְפַּלֵּל, וְשְׁעָה אַחַת אַחֵר
שְׁמַתְפַּלֵּל, וְסוּד הַדְּבַר - שִׁישְׁהָה
בְּתַפְלָתוֹ שְׁעָה אַחַת, מִשּׁוּם
שְׁנֵאָמַר וְהָאִישׁ מִשְׁתַּאֲה לָהּ
מִחֲרִישׁ, אוֹתוֹ שְׁנֵאָמַר בּוֹ יְהו"ה
אִישׁ מִלְחָמָה, וְאַחֵר שְׁשָׁהה אוֹתוֹ
הָאִישׁ וְהַתְּפַלֵּל, אִם שְׁגוּרָה
תְּפַלְתּוֹ בְּפִיּוֹ, וְדָאֵי הַתְּקַבְּלָה
תְּפַלְתּוֹ.

וְסוּד הַדְּבַר - אָדָם צָרִיף לְשָׁהוֹת
וְהָאִשָּׁה לְהַקְדִּים, כְּמוֹ שְׁנֵאָמַר
אִשָּׁה כִּי תִזְרִיעַ וְיִלְדָה זָכָר. (וְסוּד
הַדְּבַר - אִשָּׁה מְזַרְעַת תַּחֲלָה יוֹלֶדֶת זָכָר, וְעוֹד,
שֶׁבְשֻׁפְלָנוּ זָכָר לָנוּ, וְסוּד הַדְּבַר - שֶׁבְשֻׁפְלָנוּ שֶׁל
אָדָם זָכָר יִזְכְּרוּנו לְטוֹבָה).

וְעוֹד, אִם שְׁגוּרָה תְּפַלְתּוֹ בְּפִיּוֹ,
הוּא סוּד וַיְהִי הוּא טָרָם כְּלָה
לְדַבֵּר וְהִנֵּה רַבְּקָה יוֹצֵאת, וְסוּד
הַדְּבַר - וְהִנֵּה טָרָם יִקְרָאוּ וְאָנִי
אֶעֱנֶה, עוֹד הֵם מְדַבְּרִים וְאָנִי
אֲשַׁמְעֵם. אֲשֶׁרִי הוּא מִי שְׁלֵא מַעֲכָב
אֶת הַגְּבִירָה מִלְּעוֹלוֹת לְמַלְךָ, שְׁכַל
מִי שֶׁתְּפַלְתּוֹ שְׁגוּרָה בְּפִיּוֹ בְּלִי
עֲפוּב, הֵהוּא מְמַהֵר אֶת הַגְּבִירָה
לְמַלְךָ. אוֹי לְהֵם לְבִנְי אָדָם שְׁהֵם
אֲטוּמִי לֵב וְעֵינַיִם, שְׁלֵא
מִשְׁתַּדְּלִים לְהַפְּיֵר בְּכַבּוּד רְבוּנָם,
לְרִצּוֹת אוֹתוֹ עִם שְׁכִינָתוֹ בְּכַמָּה
תַּחְנוּנִים וּפְיוּסִים לְהוֹרִיד אוֹתוֹ
לְשְׁכִינָה, כֹּל שְׁפֹן לְעוֹרֵר בּוֹ אֶהְבֵּה
אֵלָיָה, כְּמוֹ שֶׁתְּקַנּוּ הַבּוֹחֵר בְּעַמּוֹ
יִשְׂרָאֵל בְּאַהֲבָה.

וּבְשַׁעוּמָדִים לְפָנָיו, צָרִיף לְעַמֵּד
לְפָנָיו בִּירְאָה. אֲשֶׁרִי הֵם יִשְׂרָאֵל
שְׁיֹדְעִים לְפִיּוֹס אֶת רְבוּנָם כְּרָאוּי,
וּלְחַבֵּר בְּפִיהֶם בְּתַפְלוֹתָם שְׁנֵי
הַשְּׁמוֹת הַלְלוּ שְׁהֵם יֵאֱהוּדוּנָה"י,
שְׁבֹאוֹתוֹ זְמַן אֲ"י תִקְרָא וְיְהו"ה

בְּצִלוֹתָא דְּעֲרַבִית סְלִיקַת בְּשֵׁמָא דְּאַתְקָרִי
יְהו"ה, וְרָזָא דְּמַלְּהָ אֵל אֱלֹהִים יְהוּה דְּבַר
וַיִּקְרָא אֶרֶץ (ש"ס נ א).

וְאָמְרוּ מְאִרֵי מִתְּנִיתִין, דְּצָרִיף בַּר נִשׁ
בְּצִלוֹתֵיהָ לְשָׁהוֹת שְׁעָה אַחַת קָדָם
דְּמַצְלִי, וְשְׁעָה אַחַת לְבַתֵּר דְּמַצְלִי, וְרָזָא דְּמַלְּהָ
דִּישְׁהָא בְּצִלוֹתֵיהָ שְׁעַתָּא חֲדָא, בְּגִיזָן
דְּאַתְמַר (בְּרֵאשִׁית כד כא) וְהָאִישׁ מִשְׁתַּאֲה לָהּ
מִחֲרִישׁ, הֵהוּא דְּאַתְמַר בִּיהּ (שְׁמוֹת טו ג) יְהו"ה
אִישׁ מִלְחָמָה, וּלְבַתֵּר דְּשְׁהָא לִיהּ בַּר נִשׁ וְצִלִי,
אִם שְׁגוּרָה תְּפַלְתּוֹ בְּפִיּוֹ וְדָאֵי אֶתְקַבְּלָה צִלוֹתֵיהָ.

וְרָזָא דְּמַלְּהָ בַּר נִשׁ צָרִיף לְמַשְׁהָא וְאַתְתָּא
לְאַקְדָּמָא, כְּמָה דְּאַתְ אָמַר (וַיִּקְרָא יב
ב) אִשָּׁה כִּי תִזְרִיעַ וְיִלְדָה זָכָר, (וְרָזָא דְּמַלְּהָ אִשָּׁה
מְזַרְעַת תַּחֲלָה יוֹלֶדֶת זָכָר, וְעוֹד (תַּהֲלִים קלו כג) שֶׁבְשֻׁפְלָנוּ זָכָר לָנוּ,
וְרָזָא דְּמַלְּהָ שֶׁבְשֻׁפְלָנוּ שֶׁל אָדָם זָכָר יִזְכְּרוּנו לְטוֹבָה).

וְעוֹד אִם שְׁגוּרָה תְּפַלְתּוֹ בְּפִיּוֹ, אִיהוּ רָזָא וַיְהִי
הוּא טָרָם כְּלָה לְדַבֵּר וְהִנֵּה רַבְּקָה יוֹצֵאת
(בְּרֵאשִׁית כד טו), וְרָזָא דְּמַלְּהָ וְהִנֵּה טָרָם יִקְרָאוּ וְאָנִי
אֶעֱנֶה, עוֹד הֵם מְדַבְּרִים וְאָנִי אֲשַׁמְעֵם (ישעיהו סה
כד), זְכַאָּה אִיהוּ מְאֵן דְּלֵא מַעֲכָב מְטְרוֹנִיתָא
לְסַלְקָא לְמַלְכָּא, דְּכָל מְאֵן דְּאִיהוּ צִלוֹתֵיהָ
שְׁגוּרָה בְּפּוּמוּי בְּלֵא עֲפּוּבָא, הֵהוּא מְמַהֵר
מְטְרוֹנִיתָא לְמַלְכָּא, וְוִי לֹזֵן לְבִנְי נְשָׂא דְּאִינוּן
אֲטִימִין לְבָא וְעֵינַיִן, דְּלֵא מִשְׁתַּדְּלִין לְמַנְדַּע
בִּיקְרָא דְּמֵאֲרִיהוּן לְרַצּוּנֵי לִיהּ בְּשְׁכִינְתֵיהָ,
בְּכַמָּה תַּחְנוּנִים וּפְיוּסִים, לְנַחֲתָא לִיהּ לְגַבִּי
שְׁכִינְתָּא, כֹּל שְׁפֹן לְאַתְעֲרָא בִיהּ רַחִימוֹ לְגַבִּיהּ,
כְּמָה דְּתַקִּינוּ הַבּוֹחֵר בְּעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּאַהֲבָה.

זְכַר קִימִין קְדָמֵיהּ, צָרִיף לְמִיקָם קְדָמֵיהּ
בְּדַחִילוֹ, זְכַאִין אִינוּן יִשְׂרָאֵל דִּידְעִין
לְפִיּוּסָא לְמֵאֲרִיהוּן כְּדָקָא יְאוּת, וּלְחַבֵּרָא
בְּפּוּמֵיהוּ בְּצִלוֹתֵהוּן תְּרִין שְׁמֵהָן אֵלִין דְּאִינוּן

יאהדונה"י, דבכהווא זמנא א"ז תקרא ויהו"ה
 לענה (ישעיהו נח א), ויהו"ה הוא ובית דינו, ודא
 שכנינתא (ג"א ודא חכמתא עלאה ושכינתא) (ג"א
 חכמה) עלאה ותתאה, ודא איהו רזא אם
 תשכבון בין שפתים (תהלים סח יד), דאיהי קרבנא
 דקודשא בריה הוא, דודאי שכנינתא איהי
 קרבנא דיליה, ובגין דא תקינו צלותא
 בקרבנא.

יענה, ויהו"ה הוא ובית דינו, וזו
 שכניה (וזו חכמה עליונה ושכינה) (חכמה)
 עליונה ותחתונה, וזהו סוד אם
 תשכבון בין שפתים, שהיא
 הקרבן של הקדוש ברוך הוא,
 שנדאי השכינה היא הקרבן שלו,
 ומשום זה תקנו תפלה בקרבן.
 היא העולה, העולה ודאי אשרי
 הוא מי שמעלה אותה אליו
 כראוי, שהוא שואל בשבילה מי
 זאת עולה, עולה ודאי, מן
 המדבר, מן המדבר ודאי, שפיו
 חושב הקדוש ברוך הוא כמו הר
 סיני, ומשום זה מי זאת עולה מן
 המדבר וגומר.

מקמרת מר, זו תפלת שחרית
 שתמן אברהם, שהוא מר, ועוד
 מקמרת מר, צרור המר דודי לי,
 וזה נצח, שמעלה אותה בזמין.
 זהו שכתוב נעמות בימינו נצח,
 ולבונה זה הוד, שמעלה אותה
 בגבורה. מכל אבקת רוכל, זה
 צדיק שמעלה אותה בעמוד
 האמצעי, ואם לא עולה השכינה
 בתפלתו קרבן לקדוש ברוך הוא,
 הרי הפלב יורד לאכל את קרבנו,
 או לו, וטוב שלא נכרא בעולם,
 ועליו נאמר גם בלא דעת נפש לא
 טוב.

ובשעורה שכניה בתפלתו, כמה
 חיות ומרובה וגלגלי הפסא, פלם
 יתעוררו אליה בנגון בשמחה,
 וכלם פנפיהם פתוחות לקבל
 אותה, והרי פרושהו ופניהם
 וכנפיהם פרודות מלמעלה.

ובשעורה, עולה כמו יונה,
 וכשיורדת, יורדת כנשר, שהיא
 הגבירה, שלא פוחדת מכל
 העופות של העולם, ויורדת עם
 כמה מזונות לבניה. זהו שכתוב
 כנשר יעיר קנו על גוזליו ירחף.

היא העולה, העולה ודאי, ופאה איהו מאן
 דסליק לה לגביה פדקא יאות, דאיהו
 שאיל בגינה (שיר ח ה) מי זאת עולה, עולה
 ודאי, מן המדבר, מן המדבר ודאי, דפומוי
 חשיב קודשא בריה הוא פטורא דסיני, ובגין
 דא מי זאת עולה מן המדבר וגומר.

מקמרת מר (שם ג ו) דא צלותא דשחרית
 דתקין אברהם דהוא מר, ועוד
 מקמרת מר, (שם א י) צרור המר דודי לי, ודא
 נצח דסליק לה בימינא, הדא הוא דכתיב (תהלים
 טו יא) נעמות בימינו נצח, ולבונה דא הוד,
 דסליק לה בגבורה, מכל אבקת רוכל דא
 צדיק, דסליק לה בעמודא דאמצעייתא, ואם
 לא סלקא שכנינתא בצלותיה, קרבנא לקודשא
 בריה הוא, הא פלבא קא נחית למיכל קרבנא
 דיליה, ווי ליה טב ליה דלא אתברי בעלמא,
 ועליה אתמר (משלי יט כג) גם בלא דעת נפש לא
 טוב.

וכר סלקא שכנינתא בצלותיה, כמה חיוון
 ומרפבתא וגלגלי דכורסייא, פלהו
 יתערוץ לגבה בנגונא בחדוה, וכלהו גדפניהו
 פתיחין לקבלא לה, והא אוקמוהו (יחזקאל א
 יא) ופניהם וכנפיהם פרודות מלמעלה.

וכר סלקא סלקא פיונה, וכד נחתת נחתת פנשרא, דאיהי מטרוניתא,

דלא דחילת מפל עופין דעלמא, ונחתא בכמה
 מזונין לבנהא, הדא הוא דכתיב (דברים לב
 א) כנשר יעיר קנו על גוזליו ירחף, (דף מח
 ע"ב) מאן גוזליו, אלין אינון ישראל, דאינון
 פגוזלייא מצפצפין לה בכמה צפצופין
 דצלותא, ונחתת לגבייהו, לכל חד נחתא ליה
 מזונא פדקא יאות ליה, למאן נחתא מזונא
 דאורייתא דאיהי מזונא דנשמתא, למאן נחתא
 מזונא דגופא, לכל חד כפום רעותיה.

מי הם גוזליו? אלו הם ישראל,
 שהם כמו גוזלים שמצפצפים לה
 בכמה צפצופים של תפלה,
 יורדות אליהם, לכל אחד מורידה
 לו מזון פראוי לו. למי מורידה
 מזון של התורה, שהוא מזון
 הנשמה, למי מורידה מזון הגוף,
 לכל אחד כפי רצונו.

דבר אחר אם תשכבון, דא אימא עלאה,
 דאיהי צלותא דשבת, דצריכין שפון
 לקבלא לה בערב שבת, דאיהי נשמת כל חי,
 איהי נחתא על ראש צדיק דאיהו יום השביעי,
 לשון למודים קרינן ליה, ואיהי שריא עליה
 בין תרין שפון דאינון נצח והוד.

דבר אחר אם תשכבון, זו האם
 העליונה, שהיא תפלת השבת,
 שצריכים שפתים לקבל אותה
 בערב שבת, שהיא נשמת כל חי,
 היא יורדת על ראש צדיק שהוא
 יום השביעי, לשון למודים
 קוראים אותו, והיא שורה עליו
 בין שתי שפתים, שהם נצח והוד.
 וְשַׁבָּת הוּא פָּה, (פתח) שנתפתח
 בערב שבת לקבל אותה בתפלת
 השבת הזו, שהרי תפלת השבת
 נקראת קבלה, וממנה מקבלות
 כל הספירות זה מזה, ובה תפלתו
 של אדם מקבלת לפני יהו"ה,
 והיא תפלת עשרת ימי תשובה,
 והיא ה' עליונה שתקנו בה חמש
 תפלות ביום הכפורים.

ושבת איהי פה, (ג"א פתח) דאתפתחא בערב
 שבת לקבלא לה בהאי צלותא דשבת,
 דהא צלותא דשבת אתקריאת קבלה, ומינה
 מקבלין כל ספיראן דין מן דין, ובה צלותא
 דבר נש מקובלת קדם יהו"ה, ואיהי צלותא
 דעשרת ימי תשובה, ואיהי ה' עלאה, דתקיננו
 בה חמש צלותין ביומא דכפורי.

אבר שבת היא שכינה תחתונה,
 כלולה משלשה אבות, שהם
 שלשת הענפים של ש' של שבת,
 ב"ת יחידה היא נקדה בחלל
 שלה, והיא חג של כל (שכולל כל)
 ימים טובים, עליה נאמר היושב
 על חוג הארץ.

אבר שבת איהי שכינתא תתאה, פלילא
 מתלת אבהן, דאינון תלת ענפין דש'
 דשב"ת, ב"ת יחידה איהי נקודה בחלל דילה,
 ואיהי חג דכל (ג"א דכליל כל) יומין טבין, עלה
 אתמר (ישעיהו מ כב) היושב על חוג הארץ.

אבר נשמה יתרה בשבת ובג'מים
 טובים ובכל המוספים, היא האם
 העליונה, תוספת רוח הקדש,
 תפלה של ששת ימי החל, שלש
 פעמים בכל יום, היא השכינה
 התחתונה, הכלל של שמונה
 עשרה תפלות, שלש פעמים
 ביום, עולים בששה ימים שמונה
 עשרה, ועל שמו נקראת תפלת
 כל פ"ה. בימי החל מביאים לה

אבר נשמתא יתירא בשבת וביומין טבין
 ובכל מוספין, איהי אימא עלאה,
 תוספת רוח הקדש, צלותא דשית יומין דחול
 תלת זמנין בכל יומא, איהי שכינתא תתאה,
 כללא דתמני סרי צלותין, תלת זמנין ביומא,
 סלקין בשית יומין ח"י, ועל שמיה אתקרי תפלת כל פ"ה, ביומין דחול

סלקין בשית יומין ח"י, ועל שמיה אתקרי תפלת כל פ"ה, ביומין דחול

אֵייתִי לָהּ מְזוֹנָא עַל יְדֵי שְׁלִיחַ, אֲבָל בְּשֶׁבֶת
וְיוֹמִין טְבִין אֵייתִי לָהּ מְזוֹנָא עַל יְדֵא דְקוּדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא, וְוִי לְאַתְתָּא דְאַתְפְּרַנְסַת עַל יְדֵי
שְׁלִיחָא, וְהָא אוּקְמוּהוּ בִּיּוֹנָה, דְאַתְמַר (בראשית
ח א) וְהִנֵּה עֲלָה זֵית טָרֵף בְּפִיָּה, וְאַמְאֵי עֲלָה
זֵית, אֲלֵא אֲמַרְתּוּ יוֹנָה, רַבּוֹן עֲלָמִין, תְּהֵא מְזוֹנָא
דִּילִי מְסוּרָה בִּידֵךְ וְתֵהא מְרִירָא בְּזֵית, וְלֵא
תְּהֵא מְתוּקָה וּמְסוּרָה בִּידֵי שְׁלִיחַ, וְשְׁלִיחַ בְּהֵאֵי
אַתְר דָּא מְטַטְרוּן, וְעוֹד שְׁכִינְתָּא אֲתַקְרִיאַת
עֲלוּתָא דְפְסָחָא מְסַטְרָא דִּימְנָא, עֲלוּתָא דְרֵאשׁ
הַשְּׁנָה מְסַטְרָא דְשְׁמַאֲלָא, עֲלוּתָא דְשְׁבוּעוֹת
מְסַטְרָא דְאַמְצִיעִיתָא, יְהוּ"ה אִיהִי בְּכָל אֲתַר
לְקַבְּלָא לָהּ, (וּלְתַקּוּנֵי מְאִנֵּי קַרְבָּא).

מְזוֹן עַל יְדֵי שְׁלִיחַ, אֲבָל בְּשֶׁבֶת
וְיָמִים טוֹבִים מְבִיאִים לָהּ מְזוֹן
עַל יְדֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. אוֹי
לְאַשָׁה שְׁמַתְפְּרַנְסַת עַל יְדֵי שְׁלִיחַ,
וְהָרִי פְרֻשׁוּהוּ בִּיּוֹנָה, שְׁנַאמַר
וְהִנֵּה עֲלָה זֵית טָרֵף בְּפִיָּה, וְלָמָּה
עֲלָה זֵית? אֲלֵא אֲמַרְתּוּ הַיּוֹנָה,
רַבּוֹן הַעוֹלָמִים, יְהִיָּה מְזוֹנֵי מְסוּר
בִּידֵךְ וְיִהְיֶה מְרוּר בְּזֵית, וְלֵא יְהִיָּה
מְתוּק וּמְסוּר בִּידֵי שְׁלִיחַ, וְהַשְּׁלִיחַ
בְּמָקוֹם הַזֶּה זֶה מְטַטְרוּן. וְעוֹד,
שְׁכִינָה נִקְרְאָת תְּפִלָּה שֶׁל פְּסַח
מִצַּד הַיָּמִין, תְּפִלַּת רֵאשׁ הַשְּׁנָה
מִצַּד הַשְּׂמָאל, תְּפִלַּת שְׁבוּעוֹת
מִצַּד הַעֲמוּד הָאַמְצָעִי, יְהוּ"ה
הוּא בְּכָל מָקוֹם לְקַבֵּל אוֹתָהּ (ולתקן
את כלי הקרב).

דְּבַר אַחַר שְׁמַעוּ הָרִים אֶת יְהוּ"ה (מיכה
ב א), מָאן רִיב יְהוּ"ה וּמָאן הָרִים, רִיב
יְהוּ"ה דָּא שְׁכִינְתָּא, הָרִים אֲלִין אֲבָהֶן, רִיב
אִיהִי קְטֻטָּה וּמַחְלֵקַת לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, עַל
בְּנֵהא דְאִינוּן בְּגָלוּתָא, וּבְזִמְנָא דְלֵאוּ אִינוּן
בְּגָלוּתָא, אִיהִי רִיב לְגַבִּיָּה עַל אִינוּן מְסַפְנִין
דְּאֲזִלִין מִתְתַּרְכִּין מְאִתְרֵיהוּ, בְּגִין דִּירְחִם
עֲלֵיהוּ, וּקְרָא אוּכַח, הֲדָא הוּא דְכְתִיב (ישעיה כז
ח) אוּ יַחֲזֹק בְּמַעוּזֵי, יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם לִי, שְׁלוֹם
יַעֲשֶׂה לִי, תְּרִי שְׁלָמֵי, חַד עִם שְׁכִינְתָּא דְאִיהִי
רִיב לְגַבִּיָּה עַל מְסַפְנָא, וּמָאן אִיהוּ מְסַפְנָא
דְּעַבְדַּת רִיב בְּגִינֵיהּ, דָּא מְסַפְנָא דְאִיהוּ מְסַטְרָא
דְּצַדִּיק, וְכָל שְׁפָן כַּד צַדִּיק דְאִיהוּ תְּרַב וְיָבֵשׁ
בַּח"י בְּרַכָּאן דְּעֲלוּתָא, וְצוּוּחִין לְגַבִּי קוּדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא, וְאַתְמַר לְגַבִּיָּהוּ (משלי א כח) אֲז
יִקְרָאנִי וְלֵא אַעֲנֶה.

דְּבַר אַחַר, שְׁמַעוּ הָרִים אֶת יְהוּ"ה
יְהוּ"ה, מַה זֶה רִיב יְהוּ"ה וּמַה זֶה
הָרִים? רִיב יְהוּ"ה זֶה הַשְּׁכִינָה,
הָרִים אֵלּוּ הָעֲבוֹת, רִיב הֵיא
קְטֻטָּה וּמַחְלֵקַת לְקוּדְשׁ בְּרוּךְ
הוּא עַל בְּנֵיהּ שְׁהֵם בְּגָלוּת, וּבְזִמְנָן
שְׁאִינֵם בְּגָלוּת, הֵיא רִיב אֵלּוּ עַל
אוֹתָם הַעֲנִיִּים שְׁהוֹלְכִים מִגְּרֻשִׁים
מִמְקוֹמָם כַּד שִׁירְחִם עֲלֵיהֶם,
וְהַכְּתוּב מוֹכִיחַ, זֶהוּ שְׁכַתוּב אוּ
יַחֲזֹק בְּמַעוּזֵי יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם לִי,
שְׁלוֹם יַעֲשֶׂה לִי. שְׁנֵי שְׁלוֹמוֹת,
אַחַד עִם הַשְּׁכִינָה, שְׁהֵיא רִיב
אֲצִלּוּ עַל הָעֲנִי, וּמִי הוּא הָעֲנִי
שְׁעוֹשֶׂה רִיב בְּשִׁבְלוֹ? זֶהוּ הָעֲנִי
שְׁהוּא מִצַּד שֶׁל צַדִּיק, וְכָל שְׁפָן
כַּשְׁצַדִּיק שְׁהוּא תְּרַב וְיָבֵשׁ
בְּשִׁמּוּנָה עֲשֶׂרָה הַבְּרֻכּוֹת שֶׁל
הַתְּפִלָּה, וְצוּעִיקִים לְקוּדְשׁ בְּרוּךְ
הוּא, וְנַאמַר אֲלֵיהֶם אֲז יִקְרָאנִי
וְלֵא אַעֲנֶה.

וּכְבוֹ שְׁשְׁכִינָה הַתְּחַתּוּנָה הֵיא רִיב
עַל צַדִּיק שְׁהוּא ח"י הַעוֹלָמִים,
תְּרַב וְיָבֵשׁ, (תְּרַב מִבֵּית הַמִּקְדָּשׁ וְיָבֵשׁ
מִמְסָכִים וְעוֹלוֹת) כִּף הוּא רִיב הַשְּׁכִינָה

וְכַמָּה דְשְׁכִינְתָּא תְּתַאֲה אִיהִי רִיב עַל צַדִּיק
דְאִיהוּ ח"י עֲלָמִין, תְּרַב וְיָבֵשׁ, (תְּרַב מִבֵּי
מִקְדָּשָׁא וְיָבֵשׁ מִמְסָכִים וְעוֹלוֹת), הֵכִי אִיהוּ רִיב שְׁכִינְתָּא
עֲלָאָה בְּגִינֵיהּ עִם קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְעֲלֵיהוּ אֲתַמַּר (דְּבָרִים יז ח) דְּבָרֵי רִיבּוֹת

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה הדין, ה' בדרך נחנו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיון פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועיון קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועיון פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֵׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמֵי יְרַחֵם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמֵי וַיִּסְתִּירָהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיְלֻוּהוּ אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחֵמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשֵׂיָהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמֵי יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיְלֻוּהָ אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחֵמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

כי לא תשכח מפי זרעו

תקליטור
אוצרות הזוהר

ובו: **12.000**
ספרים, דרשות לשמיעה,
קבצים ותמונות
ועוד...

**המאגר הגדול בעולם
בעניני הזוהר הק!**

הרשב"י קובע:
בספר הזוהר
יצאו בני ישראל מהגלות

ודקה בינים ההוא תקע ב שופר גדולי

ספר הזוהר היומי
מחלק ל-164 ימים הייתה

